

[Glistrup]

torskegilde og diskutere de sidste 5 års opgørelse med alverdens bilag, den må man bebrejde Ligningsrådet.

Og der er meget at bebrejde Ligningsrådet. Efter at Fremskridtspartiet mistede sin deltagelse i Ligningsrådet, er dets kvalitet faldet ganske aldeles enormt, og derfor laver Ligningsrådet den slags tåbeligheder. Forhåbentlig er Fremskridtspartiet stort nok, når vi næste gang, i 1992, skal vælge medlemmer til Ligningsrådet, så vi kan få et fornuftigt Ligningsråd igen.

Men det er ikke noget, der skal kædes sammen med den sag, vi her har til behandling. Det er fuldstændig fejlagtigt, når de to sager er blevet kædet sammen i offentligheden. Kritiser Ligningsrådet, og ros Folketinget i denne sag for, at Folketingets medlemmer ikke vil have særbehandling i forhold til andre.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 13:

Forslag til folketingsbeslutning om Folketingets Ombudsmands beretning for året 1987.

Af Retsudvalget.

(Fremsat 27/10 88).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Forslagets tekst og spørgsmålet om dets overgang til anden (sidste) behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Knud Lind (FP):

Når man læser denne beretning igennem, bliver det ligesom cementeret, at den institution, der hedder ombudsmandsinstitutionen,

faktisk er de trøstesløses endestation. Og når man kigger på sagsantallet og den kritik og de henstillinger, der er sket, viser det sig, at der er nogle områder, som tegner sig for langt flere end andre, bl.a. inden for Socialministeriet.

Det, der har undret mig en lille smule, er, at der rettes en hel del kritik og gives en del henstillinger, og når man så kigger omme i det, der hedder »supplerende oplysninger vedrørende sager omtalt i tidligere beretninger«, vil man kunne se, at nogle af disse henstillinger og noget af denne kritik har givet en respons. Men det, man måske kan beklage en lille smule, er, at den respons, der er på ombudsmandens henstillinger, kommer meget længe efter.

F.eks. er der vedrørende Socialstyrelsen en sag, der er journaliseret i 1980, og den får så den virkning, at den 11. januar 1988 udsendte Socialministeriet en vejledning om klageregler og tilsyn på det sociale område. Går man videre, er der en vejledning om behandling af anmodninger om aktindsigt i revaliderings- og pensionssager. Det er en sag, der også er journaliseret i 1980, ombudsmanden har henstillet, og her ser man igen, at den 11. januar 1988 har det givet en respons.

Så kan man gå til en beretning fra året 1982 om rentegodtgørelse ved tilbagebetaling af merværdiafgift. Også her har der været en henstilling og en kritik fra ombudsmanden, men først ved en skrivelse af 22. oktober 1987 underrettede Ministeriet for Skatter og Afgifter ombudsmanden om, at ministeriet til samtlige myndigheder under ministeriets område havde udsendt et cirkulære, nr. 157 af 14. oktober 1987, om forrentning af visse tilbagebetalingsbeløb.

Hvis man sådan går de forskellige sager igennem og ser, hvor hurtig virkningen er af de givne henstillinger, må man sige, at nogle af dem ligger i 8 år. Man kunne måske nå ned på en 5-års-grænse cirka i gennemsnit, men det kan godt virke en lille smule utilfredsstillende, i særdeleshed for dem, som har klaget, men også af hensyn til ombudsmandens virksomhed.

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Ombudsmandens beretning viser, at vi har megen glæde af denne institution her i landet, fordi det i mange tilfælde er lykkedes for ombudsmanden selv, også i nogle tilfælde efter at der er fremkommet klager, at gribe ind nogle

[Justitsministeren]

steder, hvor det er yderst berettiget at gribe ind, men hvor det ellers ikke ville være sket.

Jeg har den opfattelse, at der skal overordentlig meget til, før man ikke fra administrationens side følger en henstilling fra ombudsmanden, og jeg forstod også på hr. Knud Lind, at den opfattelse har han også.

Så skal hr. Knud Lind have ret i, at når der kommer en sådan henstilling, og den, som det bør være det normale, følges af administrationen, så må det også ske med en vis hurtighed. Jeg skal ikke gå ind på de enkelte sagsområder – det plejer vi jo ikke at gøre her i Folketinget – men på grundlag af det, hr. Knud Lind har sagt, vil også jeg nok sige, at det altid er alt for lang tid, der går, inden man foretager rettelsen, som jo ofte kan foretages endog meget hurtigt. Opgaven for hele administrationen, når de får en sådan henstilling og vælger at følge den, må være meget hurtigt at få ændret den fremgangsmåde, man har haft hidtil, og som altså har vist sig ikke at være rigtig.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets tekst
vedtoges uden afstemning.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Forespørgsel nr. F 1:

Forespørgsel til økonomiministeren:

»Hvilke oplysninger kan økonomiministeren give om væksten i arbejdsløsheden i de kommende år og de af regeringen påtænkte initiativer for at bekæmpe arbejdsløsheden?«

Af Nyrup Rasmussen (S) m.fl.

Begrundelse

Nyrup Rasmussen (S):

Vi er dybt bekymrede i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Vi er bekymret over, at alt det, der er blevet sagt om ledighedens udvikling, hver gang har vist sig at blive værre, end man havde troet. Vi er bekymret over at have

kunnet konstatere gennem temmelig lang tid efterhånden, at alle de gode viljer til og ønsker om en lavere arbejdsløshed ikke har holdt stik. Jeg synes, vi har kunnet konstatere i de sidste 2-3 år, at prognoserne for arbejdsløshedens udvikling bestandig er blevet overgået af en værre virkelighed.

I 1987 skønnede man, at ledigheden ikke ville stige. Der skete det modsatte. På det seneste har vi set regeringen igen tøvende, men dog uundgåeligt bekræfte, at man også til næste år forventer en ny stigning i ledigheden. Uden at jeg skal kunne tiltræde den vurderingsrealisme, kan vi bare tage den konstatering, at regeringens forventning til næste år er en ledighed på 265.000 i henhold til det seneste skøn, og jeg synes, det er lidt sørgeligt i dag at skulle konstatere, at det er 10.000 over det niveau, som den borgerlige regering måtte konstatere, da den startede for efterhånden 6 år siden.

Jeg synes også, det er en meget sørgelig kendsgerning, vi i dag er konfronteret med, når vi kan se, at den private sektor gennem det seneste år ifølge Danmarks Statistiks kvartalsvise nationalregnskab har tabt 30.000 arbejdspladser, og jeg synes, vi er nødt til at sige til hinanden, at når livet ikke er gået værre for de mange lønmodtagere i løbet af 1987-88, skyldes det bl.a. arbejdstidsforkortelsen, det skyldes, at den forrige regering og Socialdemokratiet trods alt fandt sammen i december sidste år om en konkurrenceevneforbedring, og det skyldes, at produktivitetsudviklingen i den private sektor ikke gik helt så stærkt, som mange kunne have forventet.

Op- og nedture har der været i dansk økonomi. Der var en overgang en fremgang for investeringer og forbrug – det var i 1982-86 – og vi var mange, der glædede os over, at dansk økonomi havde en god international placering, men nedad gik det fra 1986 og frem med tabte arbejdspladser.

Jeg har engang ladet mig fortælle, at den nuværende økonomiminister i sin tidligere funktion havde den opfattelse, at den bedste form for socialpolitik var stigende beskæftigelse. Nu er han kommet til bordet og er ikke uden en vis indflydelse på de foranstaltninger, regeringen måtte træffe for at imødegå ledigheden.

Vi er spændt på, efter at have konstateret, at nu falder beskæftigelsen, hvad økonomiministeren har at svare på den forespørgsel, Social-